

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/201/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317210752
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317210752.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a členiek senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: O. O., nar. X.X.XXXX bytom M. XXX/XX, S., zastúpený advokátom: JUDr. Vladimír Sidor, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 35 792 752, o zaplatenie 448,92 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 8Csp/114/2017-143 zo dňa 08. marca 2018, takto

r o z h o d o l :

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 448,92 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 10.05.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Vo zvyšnej časti úroku z omeškania sa žaloba z a m i e t a .
- III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnej výške.
- IV. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.
- V. O výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 448,92 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 21.2.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. vyslovil, že žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100 %, ktoré budú vyčíslené osobitným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Súd po citovaní § 39, § 53 ods. 4 písm. a), t), § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 4 ods. 1 a 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, rozsudok vecne odôvodnil tým, že RPMN v zmluve je uvedená nejasným a nezrozumiteľným spôsobom. V zmluve je uvedená RPMN zmätočným spôsobom, nakoľko je v bode 5. zmluvy uvedená iná RPMN ako v bode 6. Schválená RPMN vo výške 26,65 % uvedená v predmetnej zmluve v bode 6 nezodpovedá skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, počet a výšku splátok. Žalobcovi bola poskytnutá suma 918 eur a nie schválená suma úveru vo výške 1.020 eur, tak ako to uvádza žalovaný. Za predpokladu, že by žalovaný poskytol úver 1.020 eur s výškou mesačnej splátky 36,09 eura a splatnosťou 36 mesiacov a do celkových nákladov by zahrnul poplatok za poskytnutie úveru vo výške 102 eur, výslednou by bola RPMN vo výške 27,02 %. Ak žalovaný poskytol úver

vo výške 918 eur pri výške mesačnej splátky 36,09 eura a splatnosti 36 mesiacov a do celkových nákladov by bola zahrnutá suma 102 eur ako poplatok za poskytnutie úveru, RPMN by činilo 38,76 %. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6S/21/2013 súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je poplatok za poskytnutie pôžičky, pretože uvedený poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru. Ak sa do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky, ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe, k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zastavuje. Poskytovanie úveru tak, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť, je v rozpore s platnou právnou úpravou. Takéto úverovanie odporuje spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využívanie v krátenej výške a úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov. Odplata pri spotrebiteľských úveroch o pôžičkách nesmie prevyšovať najvyššiu prípustnú mieru určenú nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov. Najvyššia prípustná miera odplaty je stanovená ako dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov za kalendárny štvrťrok predchádzajúci uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami za štvrťrok 2014 pre spotrebiteľské úvery so zmluvnou splatnosťou nad 1 do 5 rokov predstavovala RPMN 13,95 %. RPMN vo výške 38,76 % prevyšuje najvyššiu prípustnú mieru odplaty určenú nariadením vlády, ktorá v čase podpisu zmluvy predstavovala 27,90 %. Vzhľadom na to, že úver je bezúročný a bez poplatkov a vzhľadom na nesprávne uvedenú a nezrozumiteľnú RPMN, súd zaviazal žalovanú stranu vrátiť rozdiel medzi plnením, ktoré poskytla a sumou, ktorá jej bola žalobcom zaplatená. Žalovaný mal možnosť žalobcovi vydať bezdôvodné obohatenie, nakoľko bol listom zo dňa 21.2.2017 vyzvaný na jeho vydanie, čo však žalovaný odmietol, o čom svedčí jeho list datovaný dňom 24.2.2017. Žalovaný sa teda dostal do omeškania. V súlade s § 517 OZ dlžník, ktorý je v omeškani je povinný zaplatiť aj úrok z omeškania, pričom výšku úrokov z omeškania ustanovuje osobitný predpis. Podľa § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. v platnom znení výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) vzhľadom na to, že v konaní mal žalobca plný úspech, má voči žalovanému právo na 100 % náhrady trov konania.

3. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaný. Pri záveroch o tom, že medzi stranami nemalo dôjsť k dohode o RPMN, poukazuje žalovaný na to, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednávajú a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnúť, akceptovať a pod.) vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaju a tiež aj zo súdnej praxe. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Z napádaného rozsudku nie je zrejme ani to, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Vyššie tvrdené ohľadne dohody údaju o RPMN potvrdil Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku č. k. 12Co/60/2017-74 zo dňa 31.05.2017. Súd prvej inštancie ďalej uvádza, že hodnota RPMN nie je správne vypočítaná a odôvodňuje to tým, že výška úveru bola 918 eur a nie 1.020 eur a že súčasťou celkovej výšky úveru nemôže byť poplatok za poskytnutie úveru. Súd prvej inštancie uvádza jednostranné a neúplné skutkové závery a právne posúdenie, ktoré odporujú obsahu zmluvy. V sume úveru žiadny poplatok za poskytnutie úveru zahrnutý nebol a nie je. Súd prvej inštancie nedostatočne a nesprávne zamieňa spôsob úhrady poplatku za poskytnutie úveru s tým, ak by bol poplatok v uvedenej sume zahrnutý. Skutočnosť, že poplatok za poskytnutie úveru sa uhradza započítaním so sumou úveru vyjadruje iba spôsob jeho úhrady. Ide o právne (a aj ekonomicky) rovnakú situáciu ako je tá, kedy sa úver vyplatí a súčasne dlžník (žiadateľ o úver) uhradí poplatok za poskytnutie úveru. Aj v takej situácii má k dispozícii sumu, ktorá je rozdielom úveru a poplatku za poskytnutie úveru. To, že uvedené dve, na seba naväzujúce operácie nahrádza započítanie však neznamená, že úver sa neposkytuje v pôvodne dohodnutej výške. Teda aj z praktického hľadiska je zrejme, že posudzovanie a závery prijaté súdom nie sú správne. Ak by nedošlo k započítaniu, potom by poplatok za poskytnutie úveru predsa žalobca musel uhradiť. Odvolateľ napáda aj výrok o platení úroku z omeškania. Podľa rozsudku sa žalovaný mal dostať do omeškania, lebo bol listom zo dňa 21.2.2017 (listom zo

dňa 24.2.2017) vyzvaný žalobcom na plnenie. Z listu žalobcu žiadna výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia ako konkrétneho nároku nevyplýva a ak bol list datovaný či už dňa 21.2.2017 alebo dňa 24.2.2017, tak to nepreukazuje, že dňa 21.2.2017 nastalo omeškanie. Odôvodnenie nároku na úrok z omeškania je zmätočné a neprijateľné. Na základe uvedeného žalovaný napáda rozsudok z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a záverov a pre nesprávne právne posúdenie, teda podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Žalovaný preto navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napádanom rozsahu a o veci sám rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Žalovaný si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

4. Žalobca odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu. Žalobca považuje rozsudok za správny. Žalobca uvedené namietal i v rámci konania vo vzťahu k súdnej zmluve, že táto je v čase, keď žalobca zmluvu podpisoval iba žiadosťou. Preto je rozhodnutie súdu správne, ak konštatoval, že predpokladom vzniku zmluvy je návrh toho, kto mieni uzavrieť zmluvu, pričom dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Uvedené bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsenzu zmluvných strán. Nakoľko RPMN je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pri jej zmene musí ísť o nový návrh na uzavretie zmluvy; pokiaľ ide o požiadavku zákona, že údaj o RPMN sa určuje na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, z hľadiska kontraktačného procesu je nutné túto požiadavku vykladať tak, že ide o konsenzus obidvoch zmluvných strán o hodnote RPMN na základe ostatných dojednaných údajov zmluvy; Občiansky zákonník nemá ustanovenie, že na uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o jej podstatných náležitostiach, preto na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré sú úplne obsahovo zhodné. Žalovanému je uvedené zrejmé, nakoľko existuje bohatá rozhodovacia prax i k tejto žalovaného námietke. Pokiaľ má byť zmluva jasná, zrozumiteľná a nemá byť zavádzajúca, nesmie sa žiadny údaj v rôznych častiach textu odlišovať od údajov prvotného. Uvádzať odlišný údaj o výške RPMN a odôvodniť túto skutočnosť spôsobom výpočtu a dĺžky trvania úveru, nie je možné, pretože takáto skutočnosť je pre spotrebiteľa zavádzajúca. Žalobca podporne poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov. Žalobca považuje rozsudok súdu za vecne správny i pokiaľ ide o záver o nesprávnej RPMN z dôvodu započítania poplatku za poskytnutie spotrebiteľského úveru žalovaným. Žalovaný krátil dohodnutú výšku spotrebiteľského úveru o poplatok za poskytnutie úveru a to pri poskytnutí finančných prostriedkov, avšak pri výpočtoch vo vzťahu k podstatným náležitostiam i úročeniu sumy úveru uvedeného v zmluve, t.j. 918 eur. Súd jasne a bez akýchkoľvek pochybností relevantným spôsobom odôvodnil a podporil záver i príslušnou rozhodovacou praxou. Výklad žalovaného je nesprávny a odporuje kogentnej úprave spotrebiteľského práva. Žalovanému nič nebránilo, aby poplatok za poskytnutie úveru, ktorý by mal aj prípadný obsah konkrétneho plnenia, mohol žalobcovi transparentným spôsobom rozpočítať do jednotlivých splátok tak, aby nedošlo k vyššie uvedenému konaniu keď žalobca nie len že neobdržal dohodnutú sumu úveru, ale takto neposkytnutá suma bola napokon zaťažená v celku i úrokovou sadzbou pre príslušný úver. Je celkom zrejmé, že pokiaľ žalovaný ako vstupný údaj pre výpočet RPMN použil nesprávny údaj, t.j. sumu úveru dohodnutého v zmluve (ale neposkytnutého), je preto možné urobiť záver o tom, že RPMN bude bez ďalšieho nesprávna (aj bez bližších výpočtov). Žalovaný namietal i výrok súdu o platení úroku z omeškania, žalovaný popiera výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na doručenie a preukázanie odpovedí žalovaného na výzvu, je zrejmé, že výzva žalovanému doručená bola a žalovaný vyhotovil i odpoveď a mal dostatok priestoru uvedené namietat' počas prvostupňového konania až do okamihu vyhlásenia uznesenia o tom, že dokazovanie bolo ukončené. Uskutočnili sa i pojednávania vo veci, ktorých sa žalovaný nezúčastnil. Bolo mu doručované i uznesenie súdu o zmenenej žalobe. Najneskôr na pojednávaní v súdnej veci, mohol vzniesť námietku vo vzťahu k žiadanému úroku z omeškania. Žalobca preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania žalobou vo výške 100 %.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez

nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné len v časti úroku z omeškania, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti s použitím § 388 CSP zmeniť.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalovaným, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie vedúcich k plnému vyhovneniu žalobe v uložení povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie.

7. Podstatným dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov je to, že istina úveru uvedená v zmluve nezodpovedá výške poskytnutých finančných prostriedkov, z ktorého dôvodu je nesprávne vypočítaná úroková sadzba a RPMN, nakoľko boli vypočítané zo sumy 1.020 eur, avšak úver bol poskytnutý len v sume 918 eur, čím by sa podstatne navýšila RPMN, ako aj úroková sadzba.

8. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný zúčtoval príslušný poplatok za danú službu žalobcovi tým spôsobom, že mu úver vyplatil už krátený o uvedený poplatok, pričom poplatok zahrnul do celkovej sumy poskytnutého úveru. Takýto spôsob určenia celkovej výšky úveru a v nadväznosti na to následného určenia RPMN z takejto výšky úveru bol v rozpore so zák. č. 129/2010 Z. z., aj s eurokonformným výkladom príslušných ustanovení Smernice č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere.

9. Ako to uviedol ESD vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti Finway a.s., čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy I. tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru predstavujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Celková výška úveru v zmysle citovanej smernice čl. 3 písm. l) je vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa čl. 3 písm. g) tejto smernice, obdobne aj § 2 písm. g) ZoSÚ, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady..., ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. h) ZoSÚ obdobne čl. 3 písm. h) Smernice č. 2008/48). V dôsledku uvedeného pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa“ spojené s úverom sa navzájom vylučujú. Celková výška úveru preto nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť žiadnu odmenu, poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru a to v neprospech spotrebiteľa. Rovnaký právny záver je konštatovaný aj v súdom prvej inštancie citovanom rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6S/21/2013.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že do výpočtu RPMN bol teda nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej boli zahrnuté aj administratívne poplatky, ktoré si žalovaný od žalobcu ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN. Hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky bola potom nesprávne určená nižšie, podhodnotená v neprospech spotrebiteľa. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ aplikovaného súdom prvej inštancie. Súdom prvej inštancie preto v preskúvanom rozsudku správne uzavrel, že predmetný úver vzhľadom na nesprávne uvedenú RPMN v neprospech spotrebiteľa je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho zaplatením úrokov a poplatkov žalobcom, na strane žalovaného ako veriteľa došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré je povinný vydať žalobcovi, teda spotrebiteľovi, na úkor ktorého sa bezdôvodne obohatil, v dôsledku čoho bolo dôvodné žalobe vyhovieť.

11. Už len vyššie uvedená absencia riadneho uvedenia RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere postačuje pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru v zmysle súdom prvej inštancie aplikovaných § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. o

SÚ. Preto by bolo nadbytočným a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (čl. 17 princípov CSP) zaoberať sa aj prípadnými ďalšími okolnosťami potenciálne vedúcimi k tomu istému záveru a teda aj ďalšou súvisiacou odvolacou argumentáciou žalovaného.

12. Keďže predmetný úver bolo nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, všetko plnenie, ktoré žalobca žalovanému poskytol v súvislosti s uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere nad istinu 918 eur, je potom potrebné považovať za plnenie bez právneho dôvodu a teda za bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 a nasledujúcich OZ a zároveň je toto plnenie nevyhnutné vydať tomu, na úkor koho bolo získané, t.j. žalobcovi (§ 456 OZ).

13. Súd prvej inštancie žalobcovi správne priznal aj úroky z omeškania, nesprávne však postupoval pri ustálení začiatku omeškania. Splatnosť záväzku na vrátenie bezdôvodného obohatenia nebola medzi žalobcom a žalovaným dohodnutá, ani zákonom určená. Preto bol žalovaný podľa § 563 OZ povinný plniť prvého dňa potom, čo ho žalobca o plnenie požiadal. Žalobca tvrdí, že žalovaného o plnenie požiadal listom svojho právneho zástupcu z 21.02.2017. Odvolací súd sa však stotožnil s námietkou žalovaného, že obsahom tohto listu nebola výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď žalobca žalovanému zaslal návrh na dohodu o urovaní a uhradenie úveru len vo výške istiny. Podľa § 45 ods. 1 OZ za prejav, obsahom ktorého bola výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia, možno považovať až žalobu, ktorá mohla voči žalovanému pôsobiť až od okamihu, kedy mu bola doručená. Zo zisteného skutkového stavu potom vyplýva, že žaloba bola žalovanému doručená dňa 09.05.2017 a žalovaný bol tak povinný plniť 10.05.2017. Neposkytnutím plnenia sa odo dňa 10.5.2017 dostal do omeškania s platením dlhu. Od tohto dňa patrí žalobcovi podľa § 517 ods. 2 OZ nárok na zaplatenie zákonného úroku z omeškania (vo výške určenej v § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z. z.) vo výške základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky účinné k prvému dňu omeškania + 5 %.

14. Vzhľadom na uvedené prijaté závery sa odvolací súd viac nezaoberal ďalšou už irelevantnou odvolacou argumentáciou žalovaného. I podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porov. napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Preto na ostatnú argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, avšak s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

15. Keďže s poukazom na vyššie uvedené potom súd prvej inštancie správne vyhovel žalobe v časti o plnenie, pričom pochybil len v ustálení začiatku omeškania, odvolací súd po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

16. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

17. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

18. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. V súlade s § 396 ods. 2 CSP vznikla odvolaciemu súdu povinnosť rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. Vzhľadom na to, že žalobca bol v konaní takmer v celom rozsahu úspešný (neúspešný bol len v časti úroku z omeškania, čo možno považovať za nepatrnú časť

nemajúcu vplyv na posúdenie celkového úspechu v konaní) a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP), odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnej výške.

20. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný (neúspešný bol len v časti úroku z omeškania, čo možno považovať za nepatrnú časť nemajúcu vplyv na posúdenie celkového úspechu v konaní) a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).